Ч. 210. Второк 1 жовтня (18 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Програма осінної сесиї парляментарної. — З делеґациї. — З балканьского заколоту.

Дня 7 жовтня збере ся конвент сеніорів парляментарних сторонництв і установить реченець скликаня ради державної і проґраму праці еї осінної сесиї.

Більшість сторонництв бажає собі як найвчаснійшого скликаня ради державної зі взгляду на то, що делеґациї на рік 1913 мають бути ще в падолисті с. р. до Будапешту скликані, а також зі взгляду на намір покінченя нарад над буджетом, для оминеня буджетової провізориї. О скілько той намір здійстнить ся, покаже будучність.

Делеґациї бажають також о скілько можна уникнути буджетової провізориї, о чім сьвідчить се, що внесене ґр. Лятура, домагаюче ся скликаня найблизшої сесиї делеґацийної в такім реченци, аби буджет на рік 1913 міг бути ще перед кінцем сего року остаточно полагоджений, має вже нині запевнену більшість.

В часї осінної сесиї будуть також старати ся о ухвалене нового реґуляміну палати, але є мала надія, аби ті стараня увінчали ся успіхом.

Службова праґматика урядників, яка є тепер в субкомітеті палати панів, не верне імовірно перед кінцем року до палати послів.

В четвер о 10 год. перед полуднем зібрала ся комісия заграничних справ австрийскої делеґациї.

Перед приступленем до дневної черги звернув ся предсідатель Бернрайтер до міністра заграничних справ Берхтольда з запитанем, чи має ще що додати до „exposé“, виголошеного в угорскій делеґациї.

Мін. Берхтольд відповів, що „exposé“ було на скрізь політичне і не має до него нічого більше додати. Відтак міністер уділював пояснень в справі торговельних переговорів з Портуґалією і Японією.

Звітник марґр. Баквегем обговорював події з обсягу заграничної політики від часу послідних делеґацийних нарад. Головно обговорив змінні фази в розвою підносин Німеччини до Анґлії, вислід марокканьских переговорів, триполітаньску війну, події на Балканї і почин мін. Берхтольда в цїли доведеня до виміни гадок держав. Звітник застеріг собі доповнене своїх виводів при кінци розправи.

Дел. кн. Шварценберґ заявив, що „exposé“ мимо поважного свого змісту зробило на нїм добре враженє ізза щирости і виразного зазначеня австро-угорских інтересів на Балканї. Замилованя монархії до мира не можна уважати слабостию. Стремлїня монархії на Балканї одержали би значну піддержку в разї згідного поступованя з Росиєю. Росийскі мужі стану видять лише росийскі інтереси, а повинні признати також і австрийскі. Ще хосеннїйше було би приєднане симпатиї балканьских народів.

В дальшій своїй промові зазначив бесідник, що найліпшим средством удержаня мира є союз з Німеччиною, який як давнїйше, так і тепер є головною точкою заграничної політики. Ще одним средством піддержаня інтересів держави мирною дорогою без областного розширеня уважає бесідник приєднане симпатиї полудневославяньских народів в Австриї. В Хорватиї настали такі відносини, що приносять лише шкоду нашій монархії. Бесідник звертає увагу на критичний зворот на балканьскім півострові, де деякі держави стремлять до зміни нинїшного status quo в Туреччинї. Коли би то стало ся, тоді оставанє при засаді мира було би для нас неможливе, бо розширенє сербскої области і окруженє полудневo-всхідних границь нашої монархії чужою нам сербскою державою грозило би нашим інтересам великою небезпечностию. Ми не змагаємо до розширеня нашої области і бажаємо удержаня мира, але з иншої сторони можемо бути приневолені до зміни в нашім поступованю. Бесідник має довіре до міністра заграничних справ і є гадки, що міністер повинен на тайнім засїданю дати вияснення як доповнене свого „expose“.

Дел. Спінчіц висказав здивоване, що ґр. Берхтольд привязує таку велику вагу до

14)

ДАРУНОК ІНДА.

Оповідане Ф. Оберґа.

(Конець).

Коли я відтак сего літа пізнала тебе, Генре — говорила Нора Марр дальше — і небавком вже знала, що мушу тобі віддати моє серце, то зі страхом нагадувала собі ті пращальні слова. Я була безмежно щаслива, коли так несподівано тут тебе застала; але вже не потребую тобі того пояснювати, який величезний взяв мене страх, коли я заразом довідала ся, що й Ван Сталь тут перебуває. Я зразу сподівала ся, що він від'їде; але коли він опісля стрічав ся зі мною як зі знакомою, з котрою нїчо важного его не взяло, то я гадала, що він вже позабув на то, що було. Але страху я таки зовсїм не позбула ся і длятого то я була така здержалива. Я дуже хотїла, щоби ми звідси виїхали, але не мала відваги розповісти все татови, котрий як давнїйше так і тепер ані не прочував, як дїло стоїть. Відтак він ще й занедужав, отже мій плян виїзду розбив ся. Я могла була зовсім відтягнути ся від тебе і від Ван Сталя, але я знала, як ти дуже наставав на то, щоби раз рішило ся та й хотїла тебе повідомити. Я чула, що Ван Сталь, котрий в тім часї дуже чимсь займав ся, не має наміру брати участи в прогульці санками і тому то я обіцяв поїхати з тобою в надії, що остаточно все тобі поясню. Коли я опісля при снїданю нагло побачила, що Ван Сталь таки поїде з нами, то я майже притомність тратила зі страху, що Ван Сталь може здогадати ся, як стоїть дїло між нами.

Зворушена споминами она тут притихла.

Я поцілував еї в руку. — Норо, моя ти наймилїйша, через цїле моє житє буду старати ся направити то, що мої гадки того дня звалили на тебе.

Я знала, що моє поступованє може для тебе значити і тому було менї дуже прикро,— говорила она дальше. — Мене майже брала ся розпука, як я маю порозуміти ся з тобою. Длятого то на другий день, коли я довідала ся, що ти хочеш їхати до Берлина, побігла я за тобою, щоби з тобою хоч би й на улици поговорити. — Ледви що ми розійшли ся, як я в одній з бічних улиць побачила якогось чоловіка і менї здавало ся, що то був Ван Сталь. Тоді я сама була зла на себе, що з обави о тебе виджу зараз всюди лиш страхи, але тепер я певна, що то таки він був і видів, що дїялось між нами і тому постановив додержати того, що сказав при пращаню.

В Нори очах від зворушення аж заблисли сльози. Я нахилив ся до неї і поцілував еї в еї заплакані очи.

— — — — — — — — — — — —

Ван Сталя ще того самого вечера відставили до заведеня для божевільних, а на слідуючий день мало відбути ся доходжене, якого я з напруженем дожидав. По спільній розвазі уважали ми, доктор Льосвіц і я, за найвідповіднїйше завізвати з Берлина того самого механїка, з котрим Ван Сталь працював над тою машиною до писаня, щоби ствердити, чи в тій машинї — як то було моє кріпке переконане — був якийсь механізм, котрий би був менї міг наробити якогось нещастя. Я то дуже добре зміркував, що Льосвіц дуже сумнївав ся о можливости того і був тої гадки, що вибух хороби був взагалї якраз близький і наставлиш длятого, що я не хотїв того зробити, чого недужий уперто від мене зажадав. Я знов хотїв з поясненем заждати, аж відбуло би ся розслїджене машини.

Коли ми з механїком ішли на гору до робітнї, розповідав той чоловік, що Голяндець показував ся часами при роботї неспокійний і роздразнений, але то буває звичайно у таких людий, котрі працюють над якимись винаходами. Він, той механїк, набрав того переконаня, що Ван Сталь важну тайну конструкциї хотїв задержати для себе, бо єму впали були в очи всїлякі подрібности машини, котрих значіня він не міг зрозуміти і то до котрих не дістав віякого пояснення. Отже він возьме ся зараз розбирати машину в сїм напрямі.

Чоловік той не працював ще й пів годи-

удержаня ненарушимости Туреччини. Відтак обговорював відносини в Боснї і Герцоґовинї та в Хорватиї.

По промовах ще кількох бесїдників і мін. Берхтольда, котрий зазначив, що Австрия не має наміру вести воєнної політики, наради відложено.

Підчас дальшої розправи дел. Еленбоґен заявив, що вправдї гнет, який зносять Альбанцї і Малїсори, є достойний осудженя, але і деинде лучають ся ріжнї християн, на пр. в Росиї, де відбувають ся гуртові засуди християн на смерть. Здає ся, що европейскі держави хотять кинути ся як гиєни на Туреччину, щоби побільшити свої посїлости. Бесїдник заявив ся против відбутя тайного засїданя комісиї і дякував ґр. Берхтольдови за его катеґоричну заяву, котру уважає бесїдник як відправу для тих, що накликують до війни.

Дел. Удржаль є також против тайного засїданя. Признає потребу побільшеня оружної сили держави і є за тим, щоби народні спори були держані з далека від армії. Скінчив заявою, що в часах кризи Чехи ставляють свої домаганя на другім плянї, але своїх прав не зрікають ся.

Дел. Крамарж виводив, що причини нинїшної кризи на Балканї є старі. Від часу берлиньского конґресу, котрий прирік Македониї самоуправу, християньске населене є дуже гноблене — супротив сего живлового відруху населеня Сербія, Болгария і Греция навіть без союзів мусїли би зачати війну. Постанови берлиньского конґресу мусять бути переведенї, в противнім разї катастрофа є певна. Розуміє ся, також і Альбанія мусїла би одержати самоуправу. Коли правдою є, що на Балканї нїчого не хочемо, а також і Росия не жадає нїчого, коли є правдою се, що все говоримо: „Балкан для балканьских народів“, тодї зі становиша европейскої рівноваги є рівнодушне, чи в Македониї управа є в руках валїего, чи ґубернатора признаного державами, а остаючого під зверхностию султана. Для всїх, що знають відносини, є ясне, що коли нинїшний стан потреває довше, прийде до балканьскої або і европейскої війни. Бо коли би Туреччина стала побита Сербією, Болгариєю і Грециєю, що є до предвидженя, то — як би Румунїя не дала ся наклонити до війни против Болгариї в інтересї Туреччини, повстало би питане подїлу Туреччини, а тим самим і небезпечність сьвітової війни. Також виступлене Румунії против Болгариї було би получене з великою небезпечностию для Австро-Угорщини, бо при дуже тїсних взаєминах Австро-Угорщини з Румунїєю всї були би того пересьвідченя, що Румунїя робить се з волї Австро Угорщини. Коли знова ми вмішаємо ся, то і Росия вступить на Балкан, а за нею инші.

Бесїдник полемізуючи з дел. Шварценберґом, є гадки, що коли будемо вести розумну полудневo-словяньску політику, коли не будемо перешкаджати балканьским народам в подїлї Туреччини по побідній війнї, коли будемо вести добру торговельну політику, то тодї не маємо чого бояти ся. Росия бажає мира за всяку цїну, отже Австрия найде її все готовою до него, хотяй відносини межи обома державами останутъ ще довго холодними. Коли однак Австрия вийде поза рами status quo на Балканї і войска переступлять Балкан, тодї задирка безусловно не дасть ся вдержати. Як велике є недовіре Росиї супротив Австриї, видно з сего, що Росия в Почдамі і Балтийскій Портї шукала у Нїмеччини охорони против зачіпних плянів Австриї, а при переслїдуваню галицких Росиян трудно надїяти ся поліпшеня тих відносин. Даймо отже Македониї і Альбаниї повну самоуправу, не мішаймо ся в евентуальну болгарско-турецку війну, і се є одинока дорога до довіря і близьких взаємин з Росиєю, коли хочемо знов відзискати давнїйшу свободу рухів в европейскій політицї.

По промові дел. Лехера, який висказав мін. Берхтольдови повне довіре, мін. Берхтольд дякував звітникови і делеґатам за прихильне приняте „expose“. Зазначив, що сего рода візити, як Поанкарого в Росиї і Сазонова в Льондонї, хоч не можна їм відмовити певного практичного значіня — все таки належить оцїнювати з точки овиду міжнародної куртоазиї. Не можна дивувати ся, що Сазонов, котрий стрічав ся з правлячими мужами стану в Берлинї і деинде, представив ся тепер також анґлійскому королеви і конферував там з міродатними особами. Думаю, що такі візити саме в теперішній хвили надають ся в високій степенї до піддержаня тих цїлий, до котрих саме

ни коло машини, як вже закликав доктора і мене.

Ми просто перепудили ся, коли побачили его вистрашене лице.

— То щось страшного з тою машиною! — сказав він ще зовсїм перепуджений. — Подивіть ся ось тут — сї широкі клявіші зроблені прецї на то, бо така була гадка винахідника, щоби до обслуги машини уживати обох рук. Отсей клявіш до переставлюваня треба було запястєм руки потиснути на долину.

— Так — відозвав ся я тут — і то якраз сей клявіш мусїв я конче потиснути.

Механїк видивив ся на мене. — Ну, дякуйте, пане, Господу Богу, що ви того не зробили. В тій же хвили, як би ви запястями своїм рук потиснули були на сї клявіші, були би вискочили два острі як бритви ножі, котрі були би вам нехибно порозтинали живчики на руках!

І механїк взяв тепер два паски шкіри та обвязав собі ними руки повисше долонї в місци, де живчик. Відтак приложив руки так, як то менї Ван Сталь показував і потиснув клявішами в долину, але не борзо і не сильно, як то після припису треба було, лиш легонько і осторожно. І ось висунули ся два блискучі, малї, вузонькі, але острі як бритви ножі та пересунулись по руках механїка. Коли він відтак підняв руки і показав нам шкіру, то мимо того, що ножі порушали ся поволи і осторожно, поробили в шкірі два острі прорізи.

Доктор, побачивши то, аж крикнув з перепудженя.

Я анї не писнув. Я видів безпосередно перед собою мов би який образ, якесь брунатне лице під білим шалем на голові, з котрого дивило ся на мене двоє блискучих, чорнявих очий — а тодї нїчо лиш одна гадка пересунулась менї по голові: Дякую тобі, Йорґі, дякую тобі, мій вірний!

— Хиба тоті клявіші — відозвав ся тут доктор Льосвіц тепер до механїка — аж тодї вставлені, коли Ван Сталь вже вас був відправив?

— Розуміє ся — відповів той чоловік, підчас коли мною аж кинуло, як нездогадливий я був, коли я передпослїдної ночи видів осьвітлені вікна від мешканя Ван Сталя.

— А сам же Ван Сталь не бив по тих клявішах? — допитував ся доктор дальше.

— Він то міг дуже добре робити — відповів механїк за мене. — Тут з боку машини єсть переставка, котрою можна реґулювати, чи ножі мають дїлати чи нї. Отже коли їх відставити, то можна бити по клявішах, кілько хоче ся, а ножі не вискочать. Коли же наставити в инший бік, то в одній хвили скоро би лиш запястями потиснути на ті клявіші, то ножі би зараз повискакували і попрорізували живчики, заким би ще жертва опамятала ся, що стало ся.

— Боже великий! Убийство, убийство! — повтаряв доктор Льосвіц раз по раз. — Як би я був знав, що в тім чоловіцї сидить, я би нїколи не був его приймив під мою стріху. То страшно! — То страшно! — повтаряв він раз по раз.

Аж тепер зачав я розповідати, о чім доси мовчав, а коли я згадав про мої спостереженя на Ван Сталю, о тих якихсь несамовитих змінах у виразї его лиця, о тій якійсь дивній его теориї винаходів а наконець ще коротенько про то, що вязало ся з Норою Марр, доктор лиш кілька разів покивав сильно головою.

— Яке то характеристичне! — сказав він. — Доки Ван Сталь не знав нїчого про соперника о посїданє милої, доти дійстно думав лиш о своїй машинї. Коли же опісля відозвала ся в нїм ненависть до вас і домагала ся дїла від него, тодї, так сказати би, дві цїли збігли ся в одно: він мусїв будувати машину, але заразом мусїв з неї — і то лиш з неї — зробити прилад до убийства! То виглядає на якесь чудо, сер Генре, що ви не знаючи всеї тої звязи, ушли так нечувано підступно наставленої лапки.

— То не лиш виглядає на якесь чудо, але таки єсть чудом! — сказав я, — але відтак звернув на що иншого. — Любий докторе, чи не могло би то так бути, щоби я тоту машину до писаня, в котрій списаний спорий кусень історії мого житя, міг пізнїйше набути на власність?

— Постараю ся для вас охотно о то — відповів він і коли ми вже виходили, приступив ще раз до машини. — Як то его хорий дух аж до тої одної точки думав, але вже не дальше поза неї — сказав він — коли хотів, щоби ви з порозтинаними живчиками без нїякої помочи згинули тут поволи в той спосіб, що вся кров би з вас сплила! Як же він того бажав! А то ему було байдужне, що було би відтак з ним стало ся. Нехай же его хороба зробить ему як найскорше конець!

Доктор Льосвіц додержав слова. Тота машина до писаня стоїть тепер вже від кільканайцяти лїт в моїй канцеляриї а на тім широкім клявіші, котрого потиснене в долину мало менї смерть зробити, вирізана великими буквами дата того дня.

То було одинайцятого падолиста — як нинї!

— — — — — — — — — — — —

Оповідач замовк, але по короткій хвили відозвав ся знову.

По тім всїм ми обоє пібрали ся і по весїлю поїхали до Індиї. Ледви що може годину були ми в готели в Бомбаю, як якийсь тамошний чоловік домагав ся конче, щоби его до нас впустити.

Я мов би щось прочував і казав его зараз впустити. То був дійстно Йорґі.

— Саґібе — ти жиєш! — сказав він лиш і то таким трогаючим голосом, що зворушив мене глубоко.

— Йорґі, твій дарунок — —

Але він своїми яснїючими очима споглядав з так поважним виразом, що я мимо волї притих.

Він лиш мовчки покивав головою. Відтак по хвили сказав поволи і поважно: Так, саґібе, ти мене зрозумів. — Я то знав вже давно наперед, заким ти ще виїхав з Індиї, що смерть за тобою ходить. Я стеріґ тебе безнастанно і старав ся відвернути її від тебе, знаючи, що она прийде, хоч не знав, в який спосіб. Але коли ти відтак вибрав ся до своєї далекої вітчини, то я вже не міг бути коло тебе і мусїв ужити иншого способу, щоби тебе стерегти. Я подав тобі той спосіб послїдного дня твого тут побуту. — Але як, того мене не питай, саґібе! Ми що правда, робимо то тут в нашім краю, але о тім нїколи не говоримо.

Сер Генре Ернскреґ замовк.

Та й з нас нїхто не відзивав ся. Настала хвиля мовчанки.

Але між нами були деякі, котрі — як то сер Генре вже наперед заповів — покивали недовірчиво головами.

Він то побачив і лиш тихцем сам до себе усьміхнув ся.

стремить моя пропозиция в справі навязаня конверзациї про відносини на недалекім Всходї. Нині нема причини побоювати ся напруженя між обома ґрупами держав. Вже приняте моєї пропозициї сьвідчить, що всї великодержави стремлять до удержаня мира. В тім лежить практичне узасаднене гадки, яку висказав на весні Ґрей, іменно, що подїл великодержав Европи на дві ґрупи, не мусить спричинювати суперечностий між тими ґрупами. У відповіди на запити передбесїдників вказав, що его предложене мало виключно на цїли удержане „status quo“ на Балканї. Не розходило ся ему о обняте проводу у всхіднім питаню, лише о виміну гадок межи всїми державами що до вибору средств для цїли. Розходить ся о знайдене лінії середної межи чувствами Порти а домаганями християньского населеня.

По промові дел. Меччія і звітника і по короткій подрібній розправі буджет міністерства заграничних справ принято.

Новинки.

Львів, 30 вересня 1912.

— Їх Ексц. пп. Міністри на коломийскій виставі. Зі Львова виїхали оба міністри пп. Міністри Длуґош і Трнка в дальшу дорогу до Галича. Тут всїли на пароплав „Андрій ґр. Потоцкий“ і в супроводї пароплава „Окопи“ поїхали аж до Єзуполя, де їх на двірци ждали численні депутациї, котрих представили посли Дідушицкий і Серватовский. Начальники громад Сільця, Єзуполя, Побережа і дальших сторін просили о поміч з причини безнастанних повений. Міністер Длуґош обіцяв заняти ся тою справою, бо дбає о інтереси цїлого краю, рівномірно польского як і руского населеня. Від правительства узискано 520.000 кор. на на праву доріг і мостів, поробить заходи о прискорене реґуляциї а що до шкід, спричинених повенями, то треба внести подання за посередництвом Рад повітових до старостства і Намістництва о поміч. Мін. Трнка сказав, що сам видів величезні шкоди і прийде охотно з поміччю. Громадї Побережа обіцяв полагодити користно справу порома на Днїстрі.

В Станиславові задержували ся пп. Міністри лиш коротко. Тут Преосьв. еп. Хомишин пригадав справу реставрациї гр. кат. катедри і справу малої семінариї.

Із Станиславова виїхали Міністри до Коломиї, де їх повитали на двірци радник Намістництва Павліковский, бурмістр Клеский, радник Двора Вілецкий і комітет української вистави домашного промислу з презесом дром Левицким. Ту прибули також президент краевого правительства ґр. Мерену, пос. Василько і инші українські посли з Буковини.

При входї на виставу повитав Міністрів др. Левицкий і закінчив окликом в честь Цїсаря а музика заграла гимн народний. Ексц. Трнка висказав радість, що може оглянути огнище питомої працї руского народу і тїшить ся з вислїдів тої працї та що дїло удало ся. Уважає за свій обовязок бути завсїгди помічним таким благородним дїлам для піднесеня уровеня просьвіти населеня. (Оклики: Славно!)

Ексц. Мін. Длуґош промовив: З правдивою приємностию витаю ту хвилю, коли я міг прибути на ту виставу і переконати ся о розвою домашного промислу нашого братнього народу. Стою на становищи сердечної і щирої прихильности і як мому народови так і вашому желаю економічного розвою яко головної основи для узискання добробуту краю. Старанем нашим повинно бути, щоби всї верстви нашої суспільности могли покривати потреби виробами свого власного промислу. Вистава та єсть величавим сьвідоцтвом ваших на тій дорозї змагань. Яко міністер для Галичини, котрий заступав інтереси сего краю в Радї Корони, бажаю і супротив братнього народу сповнити той обовязок. Прошу мати довіре до мене і вірити в мою добру волю. (Оклики: Славно!)

Відтак оглядано подрібно виставу. Присутними були також посли: Др. Кость Левицкий, Василько, Лукашевич, Піґуляк, Окуневский і др. Міністрам подобали ся особливо килими, вишивки, вироби керамічні і деревляні різьби і закупили богато предметів. З вистави пішли міністри до моста на Прутї, де обговорювано справу реґуляциї і побудованя лїпшого моста.

Комітет вистави видав в честь гостий пир, підчас котрого др. Левицкий дякував міністрам за прибуте і просив, щоби мали край і его жителїв в памяти.

Мін. Трнка зазначив, що прибув дуже охотно, до чого як і до звидженя вистави заохотив его міністер Длуґош. Тїшить ся, видячи змагання ті около розвитку народу. Найлїпшою політикою єсть економічний розвій народу. На тій основі розвинуло ся вже богато народів. Думає, що на тій дорозї до спільної працї стрітять ся також оба народи Галичини. Желає дальшого розвою питомого руского промислу.

Міністер Длуґош промовив більше менше слїдуючими словами: Походжу із західної Галичини, не володію руською мовою і длятого буду промовляти своєю рідною мовою. Бажаю заступити інтереси і потреби обох народів. Я уважав за річ конечну, щоби міністер публичних робіт на місци переконав ся о потребах нашого краю. В справах економічного розвою повинні ми взаїмно підпирати ся і усувати всякі непорозуміня, котрі утрудняють спільну працю. Маю надію, що колись надійде хвиля, коли вільні від ворожнечі і спорів знайдемо ся на спільній плятформі на всіх полях культуральної і економічної працї, що нехибно вийде в користь для добра нашого краю, котрий спільно замешкуємо для добра нашого і вашого. Пю на успіх тої працї. — Бесїду міністра неперивано кілька разів оплесками і окликами „Славно!“ Ряд дальших тоастів закінчив пос. Піґуляк тоастом на взаїмність культуральну обох народів.

Опісля Міністер Длуґош вернув назад а Міністер Трнка поїхав з президентом краю ґр. Мерану і міністерияльними урядниками на Буковину.

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував практикантів концептових Намістництва: Адама Винярского, Альф. Наймана, Ст. Кашубского і дра Зигм. ґр. Лося конципістами Намістництва; — в етаті дирекциї поліциї у Львові іменував канцелїста поліциї Богд. Кулаковского офіциялом поліциї а фельдфебля войсковоі сторожи поліцийної у Львові Волод. Марковского канцелїстом поліциї: — переніс канцелїстів Намістництва: Юл. Цезара з Чесанова до Львова, Петра Кобрина з Долини до Чесанова і Петра Мушиньского зі Львова до Долини. — Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами практикантів судових: дра Ант. Неґруша, Стан. Каменобродского, Руд. Радсовского і Йос. Валїґурского.

— Лїцитация. Дня 8 жовтня 1912 о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї у Львові публична лїцитация невідобраних посилок пересилок як: 2 дивани (смирненьский і перский), 2 фіранки тюльові, 6 пар портієр і 5 пар приряддів до спор.

— За море з чужими грішми постановили винести ся 20-лїтний Иосиф Іванків і 19-лїтний Олекса Багринець оба з під Сколя, котрі вкрали Петрови Багринцеви 1400 К. Львівска поліция одержала в сїй справі повідомлене з просьбою, щоби придержала проворних пройдисьвітів, котрі очевидно будуть десь купувати корабельні карти на виїзд.

— Арештоване дефравданта. Із Станиславова доносять: Германа Бернцвайґа, інкасента фірми Кізлера в Станиславові, котрий — як то ми свого часу доносили — спроневірив 23.000 К і втік до Америки, арештовано на нїмецкім кораблі „Граф Вальдерзе“ в хвили, коли корабель станув в Філядельфії і Бернцвайґ хотів вже висїсти. Поки що приміщено его в арешті в Філядельфії.

— Загадочний труп. В Братківцях коло Станиславова знайдено в лїсі трупа мужчини убраного в анґлєзовий сурдут, латані штани і подерті черевики. Побіч померщого, котрого вже не можна було розпізнати, знайдено шкіряну торбу, а в ній ложку і коробку з кавіору наповнену солию. З боку лежала фракова камизелька. Комісия судово-лїкарска припускає що погибший лежав так що найменше 2 місяцї.

— Утопила ся, як доносять зі Стражева, в селї Петругова в ріцї коло двора селянка з того села Катерина Питко.

† Помер Антін Щербовский, директор польског союза сторожий пожарних помер у Львові дня 24 с. м. по довгій недузї в 53 р. житя. Покійник був родом з західної Галичини і учителював на селї. Потім вступив до пожарної сторожи в Кентах, був начальником пож. стор. в Осьвенцїмі і від 1897 став секретарем Zw. och. str. poż. у Львові. На тім становищи прислужив ся незвичайно около розвитку пожарництва в Галичинї. Яко довголїтний редактор Przewodnika pożarniczego видав 76 пожарних книжочок і сотворив тим чином польску пожарну лїтературу. Одну з его брошурок п. з. „Пожарництво“ переоблено і на нашу мову. До Русинів відносив ся покійник з особливою симпатиєю і нїколи не відказував своєї помочи при уладжуваню курсів пожарництва будьто у Львові в „Соколї“ будьто на провінциї. Перший руский курс пожарн. перевів бл. п. Щербовский в пожарнім „Соколї“ в Скнилові коло Львова дня 21 цьвітня 1903 р. Завдяки ему удержували ся приязні взаємини межи львівским „Соколом“ яко осередним товариством пожарних філїй a Związkom. Похорон відбув ся в четвер, а явились на нїм також відпоручники „Сокола-Батька“.

Телеґрами.

Керч 30 вересня. На териториї копальнї Раки близько Керча показала ся нафта знаменитого рода.

Сераєво 30 вересня. На конференциї утвореної ad hoc коалїциї сойму всї партиї соймові підписали проґаму спільного міністра скарбу Вілїньского з вимкою Сербів, котрі також не прибули на засїдане. Отже єсть вже потрібна більшість працї в соймі.

Цетинє 30 вересня. Представителї держав уділили короли і правительству дружної ради в цїли удержаня мира з Туреччиною. Король і правительсво відповіли, що не зроблять нїчого без жаданя держав.

Константинополь 30 вересня. Після вістий наспівших дорогою на Крету, Туркам удало ся висадити на Самос відділ войска в силї 600 мужа. Мають ще висадити 800 мужа.

Солунь 30 вересня. На ул. Сабаї-паша вибухла бомба побіч льокалю товариства ґазового. Вибух зранив одного прохожого. Шкода в материялї невелика.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).